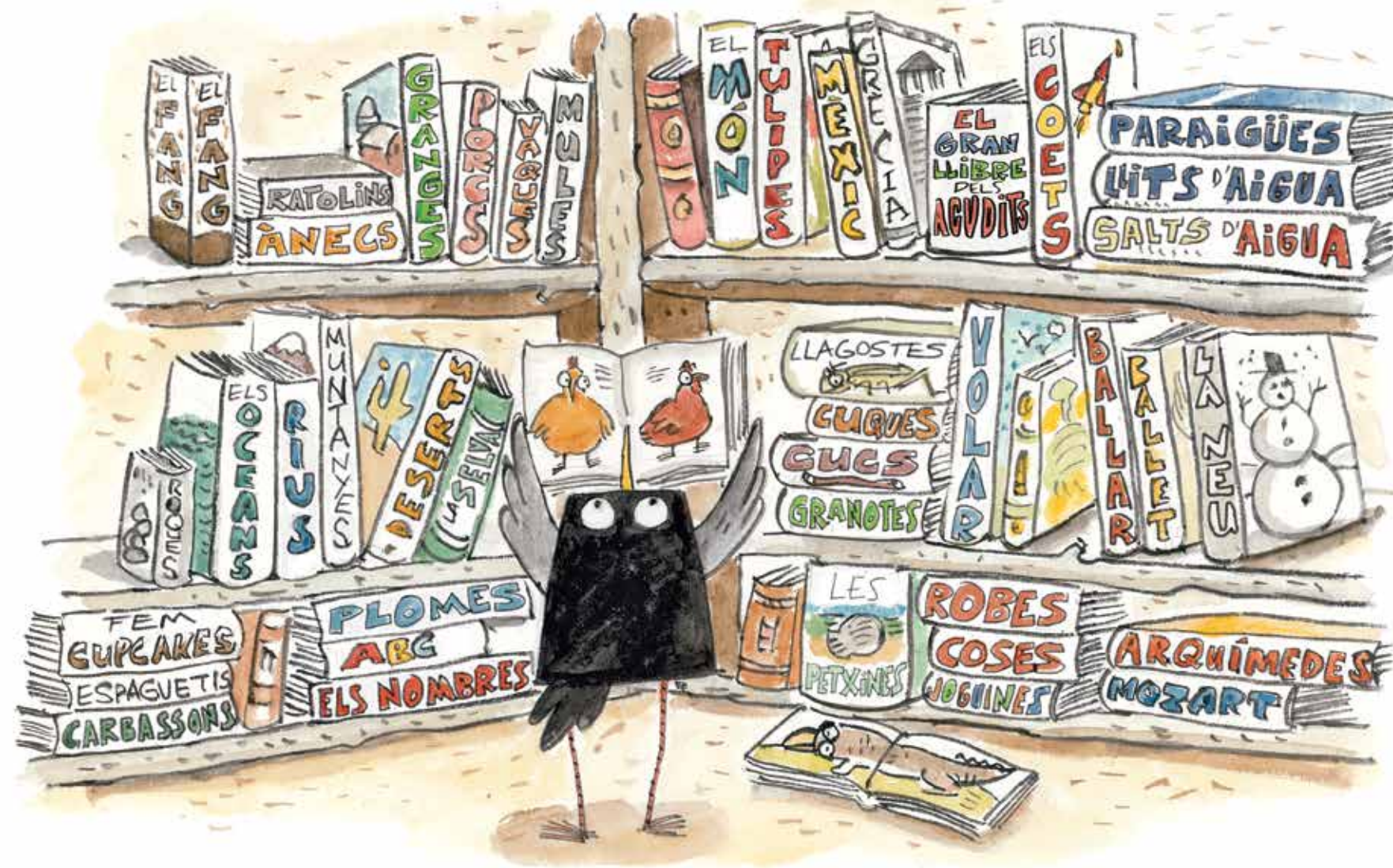


En Calvin es va encabir al seu racó de la biblioteca preferit per llegir un llibre sobre dragons.



«Ostres! Aquí hi diu “VAGONS”, no pas “DRAGONS”!
Com és que està tan borrós?», es va preguntar.



En Calvin va decidir agafar un altre llibre que es veïés més bé.
«Aquí n’hi ha un sobre un dinosaure groc. Un moment... No és un dinosaure, és una gallina!»



En tombar-se per deixar el llibre al seu lloc, en Calvin va ensopegar amb una cadira.

—Però què passa en aquesta biblioteca?



—Deus tenir la vista cansada. Quantes plomes hi ha aquí?

En Calvin es va concentrar de valent.

—Quatre...? Sis...? Vuit? Caram, això s'haurà d'investigar!

—Potser són els teus ulls, estimat Calvin —va dir la senyora Llegirmolt, la bibliotecària.



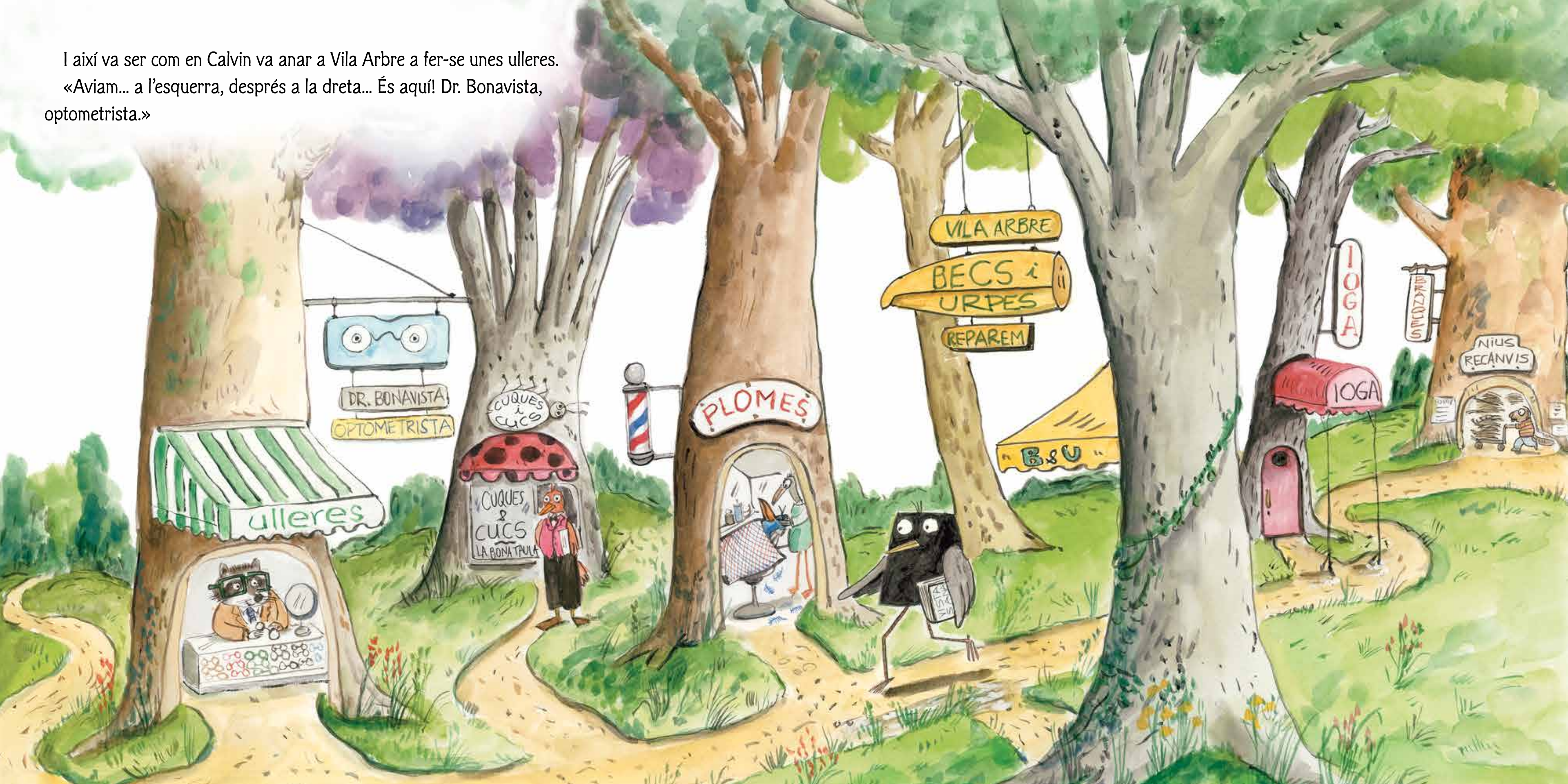
«Aviam... “vista cansada”... problemes per veure els objectes propers... visió borrosa... Aquí hi diu “hi-per-me-tro-pi-a”. Hipermetropia! Tinc una malaltia estranya! Un moment: és molt comuna i es pot solucionar fàcilment.»

En Calvin va llegir que aquesta malaltia és hereditària i va pensar que potser per això l'oncle Raimon sempre ensopegava amb els arbres.

—Em sembla que hauré de portar ulleres. Gràcies, senyora Llegirmolt.



I així va ser com en Calvin va anar a Vila Arbre a fer-se unes ulleres.
«Aviam... a l'esquerra, després a la dreta... És aquí! Dr. Bonavista,
optometrista.»



Després d'un petit examen...



... unes proves i ajustaments...



... en Calvin se'n va anar a casa lluint uns nous i esplèndids **BINOCLES**, com a ell li agradava anomenar-los.